

Τι συμβαίνει αντίστοιχα με την ποίηση της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς; Στην ποίηση της επαναστατικής εμπειρίας —γι' αυτήν κυρίως θα μιλήσουμε εδώ, αλλά με μια ευρεία έννοια, που ξεπερνά τον κύκλο αυτών που καθιερώθηκε να λέγονται πολιτικοί ποιητές (οι ετικέτες φέρνουν πάντα την έρευνα σε αμηχανία)— σ' αυτή λοιπόν την ποίηση δεν διαπιστώνεται παρουσία της φύσης με τους όρους που ισχύουν για τη γενιά του '30. Η ύλη της εικονοποιίας αντλείται από την εννοιολογική περιχή που αναφέρεται στον άνθρωπο και στον πολιτισμό, ιδιαίτερα στη «λεπτομέρεια» της καθημερινής ζωής, που αποτελεί μιαν άλλη πηγή άμεσης και πλούσιας εμπειρίας. Κι αυτό φαίνεται χαρακτηριστικά στο περιεχόμενο της παρομοίωσης, που μέσα στην ποιητική παράδοση έχει καθιερωθεί ως ένας από τους τυπικούς άξονες σύνδεσης της φυσικής με την ανθρώπινη περιχή.

Αλλά ας μιλήσουμε με παραδείγματα:

Άρης Αλεξάνδρου

Κι από έναν Κολώνο που λες να τον πετάξεις
 απόρες να θγάλεις λίγη πάστα.
 Ζωστήζα τα χρόνια μου
 κι έχω τόσα στο θώρακάκι
 μιαν άνοιξη ναρθώ να συγχάρω
 τη νέα διαμονή σου.
 Ας έρθει οποιου του μείναν δόντια και θέλει να τα πλύνει.

(Μετέφραση: ΑΥΓΟΥΣ ΓΙΑΜΑΝΗ)

Με μια μικρή παρασματιά
 επιπέσο και τραβήκο μες στις λάσπες
 ξερίζωνοντας κάθε μου έρμα
 σαν ένα κύριο δόντι.

(Πρώτο στίχοι: 6.π.)

Το στίφος σου μένει στασιμένο
 σαν μπαρουτοδόξαλο
 άδειο
 δίχως στεφάνια.

(Ο Διακενέ: 6.π.)

Μαν. Αναγνωστάκης

Ήρθες όταν εγώ δε σε περίμενα. Α πόσ θα ζούσες
 ενώ και εγώ μια τέτοια εποχή
 σάπιο φρούτι σ' αμπαρά ενός
 μεθυσμένου καραβιού που πέθαναν όλοι.
 Βουλιάζοντας με χίλιες τρύπες στα κορμιά μας
 μάτια θολά που χλεύασαν το φως
 στήματα αδέσποτα στη φλόδα της ζωής
 καινόντας στην ανάμνηση — Νεκροί
 σε μια εποχή ανέσπλιχτου θανάτου.

(Ήρθες όταν εγώ: Η ΣΥΝΧΕΣΙΑ)

Μια μέρα τόσο διάφορη απ' τις άλλες
 χωρίς τα σφύδρα του «πλιν» και του «συν» π' αυλακώνουν τη
 σκέψη

χωρίς να φαίνεται καν τη ζυγαριά της μνήμης.

Πες στα μια σπατουφόρακα που τριπύραμε με την καρφίτσα
 σαν τον καπνό τσιγάρου χωρίς έρωμα.

(Απαράδειγμα: ΕΠΙΘΥΝΕΣ)

Τα στίχια χέτσουσε δίχως παράθυρα σαν κριανά ξεδοντιαμένα
 (Δυσκοί πούσαν: ΕΠΙΘΥΝΕΣ 3)

Τίτος Πατρικιός

Με μια κομψομένη κίνητη ετοιμοθιανάτου
 θώγγει απ' το πρόσωπό σου τα φιλιά
 που σαν τις μύγες συνοδοιπόρει στα ρουθόνια και στο στόμα
 που σαν τις μύγες μύγες μωρίζονται το θανάτο.

(Τρεις διατάξεις: ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΚΙ Η ΒΡΟΝΧΙ)

Έτσι ζούλαύ την ξερή καρδιά μου σα σπιρί
 κωκκίνο και πρηγμένο που δεν έχει καν μια σταλά πύο.

(Τρεις διατάξεις: ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΗΣ)

Κάθε πρωί, πριν απ' το ξύρισμα, μια πρόσθετη σκοτούρα:

Μα ξεκολλάς σαν ξεσπασμένη γάτα τα φραχτά πρόσωπα
 που άφτητε απάνω σου το προηγούμενο εικοστέταρο.

(Κάθε πρωί: 6.π.)